

Pani lesa

Bola tmavá noc keď do zabudnutej dediny na úpätí hôr vtrhli vojnoví odpadlíci. Boli to muži, ktorí utekali pred kráľovským vojskom. Prehrali bitku a snažili sa prežiť. Plienili a pálili všetko, čo im prišlo pod ruku. Tak ako každý v tejto zbytočnej vojne.

Dnes večer prišli stratení veteráni vojny plieniť do malej dediny v zemi nikoho. Domy horeli, ľudia kričali, preliala sa krv. Nevinní dedinčania, väčšinou farmári a roľníci, padli ako prví. Niekoľko žien odviekli za dedinu a tam ich zneuctili.

Krik, plač detí a zapálené domy s vojakmi nič nerobili. Vraždenie bolo súčasťou ich života už odkedy začala vojna. Bolo to nečestné a každý z mužov si to uvedomoval. Nachádzali sa však v krajine nepriateľa a púť prežitia bol silnejší ako zdravý rozum.

Roban patril k veteránom. Odetý bol ako prostý dedinčan, akurát za hrubým opaskom mal dýku, akú nosili len vojaci. V ruke držal palcát. Rovnošatu zahodil už dávno, aby nebudil podozrenie.

Stál v tme pred prostou drevenicou na kraji dediny. Za jeho chrbtom horeli domy a ozývali sa výkriky. Odpadlíci rabovali a ničili všetko, čo im prišlo pod ruku. Aj on si chcel niečo uchmatnúť. Jedlo bolo najdôležitejšie.

Vykopol dvere na dome a vtrhol dnu. Bolo to skromné obydlie. Na stole horeli hrubé sviece a osvetľovali malú izbu. Steny lemovalo niekoľko krivých poličiek, kde spočívali košíky, kuchynské náradie a nejaké misky. V miestnosti boli ešte jedny dvere, ktoré v takýchto dreveniciach zvyčajne viedli do spálne.

„Čo to tu máme,“ povedal sám pre seba Roban. Behal okolo poličiek a hádzal do vreca všetko, čo mohlo mať hodnotu. Našiel aj nejaké jedlo. Kus chleba a syr. V jednom malom košíku boli aj jablká. Tie mali veľkú cenu.

Dvere zavrzgali. Na svetlo sviec vstúpil starší strhaný muž. V ruke držal nôž a zhrozene sa pozeral na lúpežníka vo svojom dome.

„Prosím,“ povedal muž so strachom v hlase. „Mám rodinu. Neber nám jedlo.“

Roban si muža premeral. Nebol nebezpečný. „Zalez,“ odsekol. „Zavri sa vzadu a neukazuj sa.“ „Nie,“ oponoval muž. „Toto je môj domov.“

„Ach,“ povzdychol si Roban. Veľmi dobre vedel, čo bude nasledovať. „Zoberiem si jedlo a nechám tvoju rodinu tak. Nepleť sa do toho, lebo to zle skončí.“

Starší muž zovrel pevne nôž a spravil krok vpred. „Choď preč.“ Snažil sa znieť prísne, ale strach

v jeho hlase bol zrejmý.

„Naposledy ti hovorím,“ spustil Roban, „daj mi pokoj a nič sa ti nestane.“

„Prac sa!“ skríkol muž a rozbehol sa s nožom vpred.

Roban sa zahnal palcátom a trafil muža do hlavy. Jeho lebka praskla ako keď niekto zlomí poleno. Spadol ako sťatý k zemi a narazil bradou do stola. Ostal ležať na drevenej podlahe. Pod jeho hlavou ostala krvavá mláka.

Roban sa na neho pozeral a keď sa prestal metať, pokračoval v rabovaní.

Z izby vedľa sa ozvalo akési šuchnutie. V prahu dverí sa objavili dve malé deti. Chlapec a dievča. Zhrozene vyvaľovali oči na svojho mŕtveho otca. V očiach mali slzy. Malé dievča sa začalo zajakávať. Nemohla dýchať.

Roban si kľakom k deťom. Z vreca vybral dve jablká a kus chleba. Podal ich chlapcovi.

„Je mi to ľúto,“ povedal. „Na zober si toto a podel sa so sestrou.“ Vstal a postrčil ich do tmavej izby preč zo svetla sviec. „Nevychádzajte,“ prikázal im a zavrel za nimi dvere.

Z dediny sa ozvalo dunivé trúbenie rohov. Niečo sa dialo. Roban bol pripravený odísť z domu, ale ešte sa naposledy obhliadol okolo, či nenájde niečo cenné. Nenašiel nič, len zobral nožík mŕtvemu mužovi. Ten sa môže zísť.

„Roban!“ zakričal niekto. Vo dverách domu stál ďalší veterán vojny. Tiež bol odetý ako prostý roľník a za opaskom mal meč. „Kráľovské vojsko dorazilo! Musíme ísť!“

„Dobre,“ prikývol Roban.

Ten muž bol jeho spolubojovník. Bojovali bok po boku v niekoľkých bitkách. Volal sa Alek. Do vojska vstúpil ako mladý chlapec, aby sa uživil. Myslel si, že to bude čestné povolanie, no stal sa z neho obyčajný vrah. Tak ako z každého.

„Našiel si niečo?“ spýtal sa Alek vo dverách a jedným okom sa pozrel na mŕtvolu muža.

„Ale áno,“ odpovedal Roban. „Aký je plán?“

„Utečieme do lesov,“ odpovedal Alek. „Tam sa všetci stretneme. Ide sem kráľovská jazda. Na koňoch sa do lesa nedostanú.“

„Ideme!“ zvolal. Palcát si zastrčil za opasok rúčkou dole a vrece s lupom si prehodil cez rameno.

Spolu sa rozbehli nocou preč z dediny. Za nimi horeli domy a ozývali sa zvuky boja. Zdalo sa, že kráľovi vojaci sa dostali do dediny a zaskočili zvyšok ich bandy.

Dvaja odpadlíci bežali krížom lúkou a sotva si videli pod nohy. Noc bola tmavá.

Vzduchom zasvišťal šíp. Ten zvuk bol tak ostrý, až obom mužom naskočila husia koža.

„Do riti!“ zvolal Alek a obzrel sa. V päťách im boli lukostrelci. Videl ich obrysy v tme.

Ďalší šíp. Tento minul Robana doslova o chlp. Cítil prievan vo vlasoch, ako mu preletel okolo hlavy.

„Hajzli!“ zaklial Roban. Srdce mu bilo ako hromy počas búrky. Utekal, čo mu nohy stačili.

Dychčal ako blázon a pálili ho nohy.

Vzdych preťala salva šípov. Zapichovali sa do zeme pod ich nohami.

Alek zrazu klesol do kolien. Z hrude mu trčal hrot šípu. Trafili ho do chrbta.

„Alek!“ zakričal Roban a zastal. Pohľad na jeho brata v zbrani ho zranil.

„Ute...“ odkašľal si Alek a vyplŕul krv. „Utekaj.“ Život v jeho očiach vyhasol a spadol na zem ako bezduchá schránka.

„Svine!“ zakričal do noci Roban. „Podťe si po mňa! Muž proti mužovi!“ Celkom stratil hlavu. Bolo mu všetko jedno. „No tak kde ste kurva!“ Chcel bojovať. Zachvátila ho živelná sila.

Všetko si však rozmyslel, keď mu šíp preťal rukáv haleny.

„Alebo aj nie,“ zahundral si pre seba. Zahodil vrece s lupom a rozbehol sa preč. Nechal za sebou svojho priateľa. Nikto ho nepochová s úctami ako vojaka. Hodia ho na kopu s ostatnými a zapália ako mŕtvu sviňu. Taký bol osud takmer každého vojaka.

Roban utekal nocou. Pred sebou videl len čiernu tmú. Netušil kam beží. Vnímal iba svoj dych. Údery srdca počul až v ušiach.

Odrazu pred sebou uvidel obrysy stromov. Vbehol medzi ne a pokračoval ďalej.

Po chvíli sa zastavil a obzrel sa. Len tak tak to stihol. Na hranici lesa videl jazdcov na koňoch. Do hustého porastu sa nedostali.

„Necháme ho tak!“ kričal jeden z jazdcov. „V tom lese neprežije!“

Muži na koňoch sa smiali. „Je mi ho ľúto. Už sa odtiaľ nedostane.“

Ďalej bolo počuť len dupot kopýt. Jazdci odcválali preč.

Roban sa zvalil pod strom. Bol celý spotený. Sotva lapal po dychu. Len tak ležal na suchých listoch a konároch. Na nič nemyslel. Takto rýchlo ešte nikdy nebežal.

Po chvíli vstal. Konečne chytil dych. Siahol k opasku a presvedčil sa, či nestratil palcát a dýku. Vydýchol si. Svoje zbrane mal pri sebe. Pokračoval hlbšie do lesa. Nechcel riskovať. Kráľovskí vojaci mohli byť kdekoľvek.

A čo to hovorili tí jazdci? Že v tomto lese nevydrží?

Roban sa rozosmial. „Svine,“ zakľal. „Tak ja tu nevydržím?“

V prírode strávil skutočne veľa času. Už ako chlapec chodieval do hôr a odkedy začala vojna tak to bol jeho druhý domov.

Kráčal nočným lesom. Takmer nič nevidel. Dával si pozor pod nohy. Tu a tam mu pod topánkami zapraskal suchý konár. Dúfal, že stretne niekoho zo svojej bandy. Sám tomu však neveril. Keď začal útok bol na samotnom konci dediny najbližšie k lesom a sotva ušiel kráľovským vojakom.

Keď si myslel, že je dosť hlboko, zvalil sa pod strom. Schúlil sa do kľbka a zavrel oči.

„Alek,“ spomenul si na svojho priateľa. Videl jeho bezduché oči a šíp, ktorý mu trčí z hrude.

„Odpočívaj v pokoji. Jedného dňa sa stretneme.“

Po týchto slovách ho premohol tvrdý spánok.

Roban sa strhol zo sna. Snívало sa mu niečo nepríjemné, no nevedel si spomenúť čo. Rozhliadol sa okolo. Bol uprostred veľmi hustého lesa. Bolo skoré ráno a vládlo tu akési záhadné šero. Les bol až príliš prerastený. Stromy boli strašidelne pokrútené. Čosi také ešte nevidel. V noci sa mu nezdalo, že by bol porast tak hustý.

Vstal, oprášil si nohavice a napravil svoj opasok.

Zapraskali konáre.

Roban sa strhol a začal sa obzerať okolo. „Je tu niekto?“ spýtal sa.

Nič. Ostalo ticho.

Mykol teda plecami a chcel vykročiť, keď zase čosi zapraskalo. Privrel oči a zahľadel sa pred seba. Zdalo sa mu to, alebo sa konáre stromov hýbali?

Skutočne. Stromy sa krútili a vytvorili pred ním nepreniknuteľnú stenu. Vrzgali a praskali pri tom ako stará drevená podlaha kdesi na povale domu.

Roban mal strach. Otočil sa na päte a chcel ujsť, no aj tam mu stromy zatarasili cestu. Vytvorili okolo neho nepreniknuteľnú stenu.

„Čo to u divej svine je?“ spýtal sa. Chytil do ruky palcát a zahnal sa po konároch.

„Nerob to,“ ozval sa ženský hlas, ktorý prichádzal odšadiaľ.

Roban sa otáčal a hľadal koho udrie po gebuli. „Kto si? Kde si?“

Konáre stromov sa rozťahli a vytvorili prechod. V ňom sa objavila akási žena v tmavom plášti. Zdalo sa, že má vo vlasoch vpletené lístie, alebo jej snád' vyrastalo priamo z hlavy. Najzaujímavejšie boli jej prenikavé oči. Tvárila sa veľmi prísne, priam arogantne a vôbec nebola nadšená z cudzieho muža.

„Kto si?“ spýtal sa Roban ako hľadel na ženu.

„Schovej zbraň,“ odpovedala mu. Jej hlas bol trochu prenikavý, ale inak ničím výnimočný. „Schovej ju a porozprávame sa.“

Roban teda strčil palcát zase za opasok. Stále však držal jednu ruku na dýke.

„Tak je to lepšie,“ pokračovala žena a usmiala sa. „Ja som Pani lesa.“ Útivo pokynula hlavou. „A ty si?“

„Roban,“ predstavil sa. „Volajú ma Roban.“

„Veľmi ma teší, Roban,“ povedala Pani lesa. „Cítim, že si dieťa stromov. Je tak?“

„Nerozumiem,“ odpovedal Roban. Nemal strach, no bol celý nesvoj. Čo to bolo do čerta za

ženu?

„Strávil si v lesoch veľa času,“ ozrejmila mu. „Cítim v tebe veľa smútku. Nesieš v sebe ťarchu.“

Roban sa zamračil. „Čo to trepeš?“

„Ach,“ povzdychla si žena. „Si hladný?“

„To áno,“ prikývol Roban. „A smädný.“

„Dám ti jedlo a vodu,“ navrhla Pani lesa. „Ale musíš pre mňa niečo spraviť.“

„A mám na výber?“ Roban sa rozhlíadal okolo seba. Všade bola len nepreniknuteľná stena z pokrútených konárov.

„Popravde nie,“ odpovedala žena. „Bud' mi pomôžeš a ja pomôžem tebe, alebo v tomto lese skonáš.“

„Dobre,“ súhlasil Roban. „Čo potrebuješ?“

„Môj les ničia drevorubači.“

„A ja ich mám zahnať?“

Pani lesa prikývla. „Si bystrý. Presne to od teba chcem. Sľúb mi, že ich zaženieš preč a ja ťa nechám odísť z lesa. Dám ti aj jedlo a vodu.“

„Znie to dobre, ale ako to mám urobiť?“

„To nechám na tebe, dieťa stromov.“

„Prečo ich nezaženieš ty?“ spýtal sa Roban. „Ovládaš stromy.“

„Nemôžem,“ odpovedala Pani lesa. „Majú magickú ochranu.“

„Čo majú?“ čudoval sa vojnový veterán. „Čo s tým ja spravím? Poznám len oceľ, tvrdé údery, krv a pot.“

„Ty si poradíš. Si muž bohatých skúseností.“ Otvorila náruč a zvodne sa usmiala. „A teraz pod' sem. Dotknem sa ťa, aby ťa moje lesné bytosti nezabili. Pristúp.“

Roban opatrne vykročil. Vôbec sa mu to nepáčilo. Očami blúdil zo strany na stranu akoby ho mali každú chvíľu prepadnúť lúpežníci.

„Pod', dieťa stromov, pod' ku mne,“ povedala Pani lesa a objala ho.

Čo to je za pocit? Robana ovalila strašná temnota. Cítil strach. Chcel kričať, no nemohol. Akási cudzia prítomnosť sa mu vrtala v hlave s'ťa by mu do lebky niekto zatĺkal klince.

Kedy to skončí? Tá bolesť, toľko utrpenia.

Zaplavila ho tma a on sa zniesol k zemi ako srnec so šípom v boku.

Roban sa strhol. Ležal na zemi uprostred hlbokého lesa. Vládli tu tiene a ticho. Rýchlo vstal a poobzeral sa navôkol. Stromy sa zdali byť na prvý pohľad celkom normálne. Nikde nebolo ani

stopy po skrútených konároch ani po Pani lesa.

Pod kmeňom stromu si všimol džbán s vodou a košík s lesným ovocím. Neváhal ani chvíľu. Sucho v jeho ústach bolo neznesiteľné. Vypil celý džbán na pár glgov.

„Ach,“ vydýchol si spokojne a utrel si vlhké ústa do košeľe. Džbán hodil na zem.

Medzi stromami si všimol poletovať akési malé svetielka. „Čo je zase toto?“ spýtal sa samého seba. Chytil do ruky košík s ovocím a vykročil k svetlám. Tie pred ním uleteli preč. Zdalo sa, že ho niekam vedú.

Roban sa ale otočil. Napadlo ho, že z lesa jednoducho odíde. Stromy za ním sa začali krútiť a znovu vytvorili nepriechodnú stenu.

„No samozrejme,“ zahundral si popod nos.

Vybral sa teda za svetielkami, ktoré poletovali okolo stromov. Viedli ho stále hlbšie a hlbšie do tmavého lesa. Kmene boli čoraz hrubšie a vysoké koruny hustejšie. Svetla ubúdalo a lesného porastu zase pribúdalo. Vždy keď sa Roban otočil, stromy za ním uzavreli cestu. Tak kráčal ďalej, vyjedal lesné ovocie z košíka a premýšľal.

Pamätal si na Pani lesa a jej objatie. Nevedel prečo, no už len pri tej myšlienke mu prebehol po chrbte mráz.

Dojedol poslednú bobuľu z košíka a ten potom šmaril niekam do kríkov. Zdalo sa mu, že les je nekonečný. Svetielka ho stále viedli ďalej.

Konečne niečo započul. Sekery narážali do dreva. Lesom sa rozliehali zvuky rúbania.

Svetielka sa rozleteli na všetky strany a zmizli v hustom poraste. Nebolo po nich ani stopy.

Roban potichu načúval. Určil presný smer, odkiaľ prichádzali zvuky rúbaniska. Toto bude jednoduché. Nabehne tam, vytiahne svoj palcát a tým chlapom rozdrví lebky.

Potichu vykročil k hustým kríkom. Niekde za nimi prebiehal výrub. Rozhrnul listy.

„Ale do riti,“ zašomral. Pred ním sa objavila stena z pokrútených konárov. Natiahol ruku a dotkol sa jej.

Nastal výbuch a stena sa rozletela ako keď baranidlo vyrazí starú drevenú bránu. Triesky lietali všade okolo. Vojnový odpadlík netušil, kde mu hlava stojí.

Odkiaľšal si. V ústach mal prach. Zameral sa na postavu pred sebou. Bola to žena. Stála tam kde ešte pred chvíľou bola stena z konárov.

Prehovoril ženský hlas: „Koho to tu máme?“

Jej čierne vlasy boli krásne husté, no strapaté a mastné. Tvár mala strhanú ako niekto, kto už pár dní nespál. Najzaujímavejšie boli jej ostré mačacie oči. Bola štíhla ako prútik a na sebe mala len ľahké šaty na ramienkach. Pod nimi sa črtali malé prsia. Jej nohy boli bosé a špinavé.

Roban chytil rukoväť dýky a upieral zrak na tú čudesnú ženu.

„To nech ťa ani nenapadne,“ pohrozila žena a jej mačacie oči sa rozžiarili, akoby v nich mala

uhlíky. Svietili ako olejová lampa!

„Len pokoj,“ riekol Roban a pomaly zdvihol ruky nad hlavu.

„Čo si zač?“ spýtala sa tajomná žena.

„Ja som Roban,“ odpovedal pohotovo.

„Dobre.“ Jej oči prestali svietiť. Hneď vyzerala prívetivejšie. „Môžeš dať ruky dole. Ja som Tayka.“

„Tie stromy si zničila ty?“

„Áno,“ odpovedala žena. „Ideš dnu?“ Nečakala na odpoveď. Otočila sa chrbtom a odišla.

Roban za ňou prebehol dierou. Ocitol sa na rúbanisku v strede lesa. Stáli tam tri drevenice. Chlapi chodili hore dole, nosili polená a nakladali ich na vozíky.

Celé rúbanisko bolo obkolesené stenou z pokrútených konárov. Cez husté koruny stromov prenikalo len málo svetla. Zdalo sa, akoby ich samotný les chcel rozpučiť, no stromy držala akási neviditeľná bariéra. Na prvý pohľad nebolo z tohto miesta úniku. Dokonca aj diera, cez ktorú prebehol sa znovu uzavrela.

„Kde to sme?“ spýtal sa Roban.

„V lese,“ odpovedala neprítomne Tayka a mávla rukou na jedného z drevorubačov opodiaľ.

Bol to statný muž s holou hlavou, tučnými lícami a jazvou cez celú tvár. V očiach mal bohaté skúsenosti. Zaťal sekeru do pňa. „Áno, Tayka? Čo potrebuješ?“

„Našla som ho v lese,“ odpovedala chudá žena s mačacími očami. „Daj mu najesť, alebo s ním rob čo chceš.“

„Rozumiem,“ prikývol drevorubač.

Tayka sa otočila a pobrala sa preč. Neustále sa pozerala hore a dolu, akoby sa husté stromy mali každú chvíľu prebudiť k životu.

„Takže,“ spustil mohutný drevorubač a premeral si vojnového odpadlíka. „Palcát, dýka a pohľad vraha. Si vojak?“

„Volám sa Roban,“ predstavil sa. „Som vojak, alebo som ním bol. Už ani neviem, čo som.“

„Ja som Chedor.“

Potriasli si rukami.

„Kde to sme?“

Chedor ukázal na najväčšiu z troch dreveníc na rúbanisku. „Vidiš tú budú? Tam máme jedáleň. Za chvíľu budú chlapi hotoví s robotou. Tam nás počkaj. Najeme sa spolu a porozprávame sa.“

„Dobre, ďakujem.“

„Ale žiadne hlúposti,“ varoval ho Chedor a venoval mu prísny pohľad. „Nech ťa ani nenapadne použiť ten palcát. Všetci sme tu veteráni z vojny.“

Roban prikývol a vybral sa k drevenici. Vstúpil dnu a poobzeral sa. Bola to skromná jedáleň s

drevenými stolmi a lavicami, na ktorých žiarili malé lampášiky. Svetili takmer ako zapálené sviece.

„Magické svetlo,“ zamrmal si popod nos Roban. Sadol si k stolu v rohu miestnosti a začal premýšľať. Toto nebude vôbec jednoduché. Vonku napočítal dobrých desať chlapov a jeden bol väčší ako druhý. A ten muž, ktorý sa predstavil ako Chedor bol už od pohľadu veľmi tvrdý a skúsený. Ani jeden z nich nebol obyčajný drevorubač.

A čo Tayka? Tá žena bola určite čarodejnica. O tom svedčili aj lampášiky s magickým svetlom na stoloch. Bude sa musieť dozvedieť viac a potom sa rozhodne, čo urobí.

Skromná jedáleň sa zaplnila. Chlapi posedávali na laviciach, jedli a rozprávali sa. Pri poslednom stole sedel Chedor a oproti nemu Roban. Obaja pred sebou mali prázdne drevené misky. Na ich stole žiaril malý lampáš, ktorý vrhal na drevené steny ich tieň.

„Chutilo?“ spýtal sa Chedor.

„Samozrejme,“ prikývol Roban.

„Porozprávame sa?“

„Pokojne.“

„Odkiaľ si prišiel?“

„Z ďaleka.“

„Hmm,“ zamyslel sa Chedor. „Takže patríš k nepriateľom?“

Roban stuhol. Pod stolom zovrel do ruky dýku.

„Hej, len pokoj,“ povedal pokojne Chedor. „Nechaj tú dýku tak. Tu ti nikto neublíži. Tu sme všetci prežili hrôzy vojny.“

Pomaly pustil rukoväť. „Ako povieš.“

„Hej!“ zakričal Chedor na celú jedáleň. „Hej chlapi! Tuto Roban patrí k nepriateľom. Čo si o tom myslíte? Ha?“

Muži sa začali smiať.

Jeden mávol rukou. „A čo?“

„Nech sa mu darí!“ pridal sa ďalší.

Muži kričali hlúposti jeden cez druhého.

Chedor sa usmial na odpadlíka. „Tak vidíš. Tu je to každému jedno. Niečo ti poviem. Všetci sme veteráni. Bojovali sme, umierali, cestovali a rabovali.“ Zovrel ruku v päšť a priložil ju k hrudi. „Máš moje uznanie.“

„Podobne,“ Roban uznanlivo pokynul hlavou.

„To je jedno, za ktorú stranu kto bojuje,“ pokračoval Chedor. „Tu ťa nikto súdiť nebude. Nik

nemá právo. Všetci sme vraždili v mene kráľa. Po prvej vojne sme odišli do lesov zarobiť si rúbaním dreva.“ Povzdychol si, akoby mal na pleciah ťarchu celého sveta. „To sme ale nevedeli, že tá prekliata Pani lesa nám bude robiť také problémy.“

„Myslíš tie pokrútené stromy?“ spýtal sa Roban.

„Presne tak. Určite si si všimol, že odtiaľto žiadna cesta nevedie. Keby tu nebola Tayka, tak by nás tento les rozdrvil ako hmyz.“

Robanovi to začalo dávať zmysel. „Takže tá chudá čarodejnica vás chráni pred lesom?“

„Presne tak,“ spustil Chedor. „Keď sa nám raz za čas podarí vyťažiť nejaké drevo, tak nám urobí cestu. Na vozíkoch potom zväžeme polená na kraj lesa. Je to zážitok. Za nami stena z konárov, pred nami tiež. Tayka čaruje, jej oči svietia a vytvára úzky prechod.“ Treskol päťou po stole. „Prekliata Pani lesa. Jedna cesta tam a naspäť trvá týždeň.“

„Naozaj zaujímavé,“ pritakal Roban.

„Ale dosť o nás. Ako si sa sem dostal ty? Toto miesto je hlboko v lese.“

„Ja...“ zamyslel sa Roban. „Ja ani neviem. Utekal som pred kráľovskou jazdou. Vbehol som do lesa a išiel som stále hlbšie. Stromy sa začali krútiť. Potom odrazu výbuch a uvidel som strapatú ženu.“

„Tayku,“ doplnil Chedor. „Je zvláštne, že ťa Pani lesa nechala zújsť tak ďaleko.“

Roban mykol plecami. „Možno o mne nevedela.“

„Tá vie o všetkom.“

K stolu prišla čiernovlasá čarodejnica Tayka. Bola zafúľaná, vo vlasoch mala triesky a zdalo sa, že každú chvíľu zaspí. Na tvári mala škrabance. Bolo ju cítiť potom, no mala na sebe akúsi voňavku, ktorou chcela prekryť vôňu svojho tela a to jej dodávalo zvláštnu arómu.

„Môžem?“ spýtala sa čarodejnica.

Chedor ukázal na prázdnu stoličku. „Nech sa páči. A jesť nebudeš?“

„Už som jedla,“ odvetila Tayka.

Roban sa nadýchol. Tá žena mala akúsi tajomnú vôňu ženského tela.

„A ty čo?“ zagánila na neho čarodejnica. „Čo tu hľadáš?“

Odpovedal Chedor: „Roban je vojak ako my všetci. Ušiel pred kráľovskou jazdou do lesa.“

„Ale čo?“ spýtala sa neveriacky Tayka a premerala si odpadlíka. Jej mačacie oči zažiarili ako dva uhlíky. „Vyzerá byť v poriadku.“

„Prišiel som v mieri,“ povedal Roban.

„Ako si sam sem dostal?“ vyzvedala Tayka.

„Ty si ma priviedla,“ odpovedal vojnový odpadlík. „Urobila si diery do stromov.“

„Čo?“

„Je to tak,“ pridal sa Chedor. „Ty si ho priviedla.“

„Nepamätám si,“ odsekla Tayka.

„Nemala by si toľko pracovať,“ pokračoval Chedor. „Si unavená.“

„Potom nás rozdrví stromy,“ oponovala Tayka. „To chceš?“

„Samozrejme, že nie.“

„No tak?“

„Dobre, nič.“

„Kedy bude pripravené ďalšie drevo?“ spýtala sa.

„Tak za dva tri dni,“ odpovedal jej Chedor.

Do ich rozhovoru vstúpil Roban: „Čo je na tom dreve také zvláštne?“

„Má magické schopnosti,“ ozrejmila Tayka.

„Aké?“ vyzvedal Roban.

„Môžeš mu dať tvar aký chceš,“ vysvetľovala čarodejnica. „Pomocou mágie z neho spravíš čokoľvek. Šípy, ktoré sa dajú znova použiť, alebo z neho spravíš katapult, ktorý sa nikdy nezničí.“

„Nie je správne ničiť les,“ spustil Roban, „kvôli drevu.“

„Pche,“ odfrkla si Tayka. „A čo tá vaša vojna? Tá je správna? Toto je len ďalší dôsledok toho všetkého. Kvôli vojne sa budujú katapulty a vyrábajú šípy. Keby bol mier, tak by sme tu neboli a les by mohol žiť.“

„Ale no,“ pridala sa Chedor. „Len pokoj, Tayka. Roban to nemyslel zle.“

Čarodejnica nedbalo mávla rukou. „A navyše je tento les prekliaty. Či sa ti zdá, že je toto normálne?“

„Určite nie,“ odpovedal pohotovo Roban. „A prečo ťažíte drevo takto hlboko?“

„No lebo,“ spustila čarodejnica, „tu má najlepšie vlastnosti. Staré stromy sú najmocnejšie. A povedzme, že ja a pani lesa spolu vedieme spor,“ pokračovala Tayka. Rozhovorila sa a jej mačacie oči zažiarili. „Ja som túto prácu zobrala len preto, že chcem tento svet zbaviť toho démona.“

„Pani lesa je démon?“ čudoval sa Roban.

Tayka mu poklepala prstom po čele. „A ako myslíš, že ožili tie stromy? Či len tak?“

„Ehm,“ odkašľal si Roban. On sám Pani lesa stretol, no nemohol to prezradiť.

„Počuj,“ oslovil ho Chedor. „Za také dva, možno tri dni pôjdeme z lesa s ďalšou várkou dreva. Môžeme ťa vyvieť von.“

„Ha!“ vykrikol pobaveno Roban. „Rovno do náručia kráľovým vojakom?“

„Nie. Tam budú len remeselníci. Budeš voľný a každému bude srdečne jedno, kam pôjdeš. Len musíš sľúbiť, že nebudeš rabovať a zabíjať na kráľovskom území.“

„To nebude problém.“

„Tak sme dohodnutí,“ odvetil Chedor.

Tayka vstala. „Odchádzam.“ Na nič nečakala a odišla preč.

Roban sa na ňu pozeral, až kým neopustila jedáleň.

Chedor si všimol jeho lačný pohľad. „Je to zvláštna žena.“

„To áno,“ prikývol Roban.

„Ale dobre sa o nás stará. Bez nej by sme neprežili.“ Zamyslene poklepal prstami po stole. „Aha ešte toto som chcel. Prespať môžeš v tej drevenici za jedálňou. Všetci tam spíme.“

„Dobre, ďakujem.“

„Nemáš za čo,“ riekol Chedor a vstal. „Vidíme sa.“

Chlapi opustili jeden po druhom prostú jedáleň. Na stoloch po nich ostali len prázdne tanieri a misky.

Roban ostal sedieť sám pri menšom stole. Malý lampášik mu svietil do tváre. Práve sa rozhodol, že mužov v tomto malom tábore uprostred lesa nezabije. Bolo ich veľa a boli to skúsení veteráni. Sám by nemal šancu. A navyše mu ponúkli pomoc. Počká dva, možno tri dni a opustí tento les s nimi.

A Pani lesa? Tá mu bola ukradnutá. Jediné čo chcel a po čom túžil bolo dostať sa z tohto lesa a potom zamieriť priamo do rodnej zeme.

Dni na rúbanisku ubiehali pomaly. Roban väčšinu času len tak vysedával pri drevenici a sledoval prácu drevorubačov. Dokonca im ponúkol pomoc, ale Chedor ho hneď prerušil, že on za to nie je platený.

Obdivoval tých mužov. Narúbať magické drevo nebolo jednoduché. Bolo tvrdé a neustále menilo tvar. Práce postupovali pomaly.

Kľúčová osoba však bola divoká čarodejníca Tayka. Celý deň neúnavne chodila hore dole po rúbanisku. Kontrolovala čarovné bariéry okolo tábora a neustále rozhadzovala rukami, akoby zaháňala otravné komáre. Vždy jej pritom žiarili mačacie oči.

Tá žena ho skutočne fascinovala. Bola tak divoká a živelná. Nevnímala takmer nič len svoju prácu. Málo jedla, bola chudá a nestarala sa o svoj zovňajšok, ale to ju robilo jedinečnou. Tak tvrdá a krehká zároveň.

Roban si mužov v tábore obľúbil. Našli spoločnú reč. Vojna bola rovnaká pre obe strany a hrôzy zabíjania trápili všetkých vojakov bez výnimky. Na bojisku by boli nepriatelia, ale tu uprostred temného lesa si rozumeli ako sused so susedom, alebo ako brat s bratom. Vojnový odpadlík sa zaprisahal, že sa nikdy žiadneho ťaženia nezúčastní. Aký to malo zmysel? Zabíjať iných statočných mužov, ktorí mali rodiny, záľuby a sny tak ako každý.

Tretí deň boli vlečky naložené drevom. Chedor si zavolať na pomoc dvoch najsilnejších mužov. Budú ťahať vozíky vlastnou silou. Všetci boli pripravení vyraziť a odvieť drevo von z lesa.

Tayka stála pred stenou z konárov. Jej oči zasvietili. Vystrela pred seba ruku.

Chedor zakričal: „Pripravte sa!“

„Čo teraz?“ spýtal sa Roban.

„Teraz dávaj pozor,“ odpovedal Chedor. „Tayka spraví dieru v stromoch. Rýchlo tam musíme vbehnúť, aby mohla uzavrieť ochranu okolo rúbaniska.“

Roban prikývol.

Čarodejnica vypustila z dlane žiarivú strelu magickej energie priamo do pokrútených konárov. Výbuch ich rozmetal na všetky strany. Zdvihol sa prach a triesky lietali vzduchom.

„Teraz!“ zakričal Chedor. Chlapi začali ťahať vozíky.

„Nie!“ zakričala Tayka na plné hrdlo. „Niečo nie je v po...“ Skôr ako dopovedala, stromy ožili.

Konáre sa natiahli po dvoch mužoch pri vozíkoch a rozdrvili ich ako mravce.

Chedor schmatol sekeru. „Tayka! Čo sa to deje?“

„Neviem!“ Zakrúžila rukami a z každej dlane vypustila magickú strelu na živé konáre. Potom posilnila bariéru okolo tábora.

Roban chcel vytasíť palcát, no nemohol sa ani pohnúť. Začal sa triasť a chrčať.

„Tayka!“ kričal Chedor a ukázal na vojnového odpadlíka. „Niečo s ním je!“

Čarodejnica k nemu priskočila. „To nie je možné,“ zahundrala si popod nos. „Je v ňom... Je...“

„Kto do čerta? Kto? Hovor!“ zúrila Chedor.

„Pani lesa,“ odpovedala Tayka. „Cítim ju v ňom.“ Švihla rukami.

Roban sa mykal ďalej. Z úst mu zrazu vyletelo akési svetielko a odletelo do korún stromov. Potom konečne precitol. Bol znovu pánom svojho tela. Zhlboka dýchal a vyvaľoval oči. „Čo to bolo?“ opýtal sa.

„Ty!“ zakričala Tayka a zapichla mu prst do hrude. „Ty si nás zradil! Pani lesa do teba ukryla to prekliate svetlo! Teraz pozná všetky moje triky!“

„Nie!“ bránil sa Roban a vytiahol palcát. „Budem za vás bojovať.“

„Klameš!“ trvala na svojom Tayka.

„Keby som bol zradca, už dávno by som ti vyťal palcátom po hlave,“ argumentoval Roban. „Mal som na to sto príležitostí a nespravil som to. Tábor by ostal bez ochrany, či nie?“

Čarodejnica ostala ticho. Jej mačacie oči zasvietili.

Chedor medzi nich skočil. „Stačilo!“ zveskol. „Máme teraz iné problémy. Dvaja moji muži sú mŕtvi. A Roban má pravdu. Už dávno ťa mohol zabiť a neurobil to.“

Tayka sa na odpadlíka zamračila: „Ak to prežijeme, tak si to s tebou vybavím.“

„Do zbrane!“ zakričal Chedor na celý tábor. Muži sa medzičasom zhromaždili vonku. Vzali do rúk sekery, nože a čokoľvek bolo po ruke.

Zem sa otriasla. Prekliate konáre stromov sa dostali cez bariéru. Vytvorili v nej malý prechod. Do tábora vbehlo niekoľko démonov. Boli čierni ako tma a pripomínali tieň. Ich červené oči žiarili. Namiesto rúk mali ostré pazúre. Boli o pol hlavy nižší ako muži v tábore, no pohybovali sa rýchlo.

„Čo to kurva je?“ čudoval sa Roban. Pevne zovrel svoj palcát a rozkročil sa.

„Neviem,“ odvetil Chedor a zakričal. Zahnal sa sekerou a jedného démona rozsekol na polovicu. Jeho červené oči vyhasli a démon sa rozplynul ako hmla.

Tayka vypustila z rúk magické strely. Ďalší démoni sa rozplynuli.

Zavládol chaos. Muži kričali a bojovali proti démonickým tieňom.

Roban treskol jedného démona po hlave. Jeho oči prestali svietiť, zrútil sa k zemi a potom sa jednoducho vyparil. Bolo to zvláštne. Pripomínali chodiace tieň. Nemali žiadnu tvár ani črty. Jednoducho to boli hmotné tieň s červenými očami.

Skočil po ňom ďalší démon. Len tak tak sa uhol jeho čiernym pazúrom. Vrátil mu to ranou palcátom. Tieň zmizol.

Niektó sa mu nalepil na chrbát. Bol to Chedor.

„Bojuješ dobre,“ pochválil ho drevorubač.

„Pozor!“ zakričal Roban. Kútikom oka si všimol, že na jeho spolubojovníka skočil tieň. Zahnal sa palcátom.

Trafil ho, ale bolo neskoro.

Skôr než sa tieň rozplynul, rozťal Chedorovi brucho. Jeho vnútornosti sa rozsypali po zemi ako keď krava vyvrhne teľa.

„Do riti!“ zaklial Roban.

Chedor padol na kolená a potom sa zrútil tvárou na chladnú zem.

„Nie! Nie, nie Nie!“ kričal Roban. Ďalší jeho spolubojovník prišiel o život, no tentoraz nie vo vojne, ale v boji s prekliatymi démonmi. „Posratá pani lesa!“

Roban si všimol, že všetci chlapi v tábore sú mŕtvi. Ležali v kalužiach krvi. Démoni ich trhali ako besné psy sušené mäso.

Tri tieň na neho skočili. Roban vedel, že nemá šancu prežiť, no aj tak sa zahnal palcátom. Ak má umrieť, tak nech so sebou zoberie aspoň jedného démona.

Okolo hlavy mu preletela žiarivá magická strela rýchlejšie ako šíp vystrelený z luku. Tieň sa vytratili.

Roban sa otočil. „Tayka?“ spýtal sa neveriacky.

„K zemi!“ zakričala čarodejnica. Jej oči sa rozžiarili jasnejšie než slnko na letnej oblohe. Odpadlík sa hodil o zem. Celým táborom prešla tlaková vlna. Výbuch magickej energie všetko rozmetal. Drevenice, vozíky a nanešťastie aj mŕtvych mužov. Po tieňoch nebolo ani stopy. Tayka ostala ležať vyčerpaná na zemi.

„Čo to tu máme,“ ozval sa prenikavý hlas. Bola to Pani lesa v celej svojej kráse. Jej vlasy skôr pripomínali lístie. „To je ale spúšť,“ poznamenala. „To si bola ty, čarodejnica?“

Pani lesa mávla rukou. Nevládna Tayka sa vzniesla do vzduchu. Ruky aj nohy mala voľne spustené ako keď niekto bábke prestrihne šnúrky.

„Ach,“ povzdychla si Pani lesa. „Konečne som ťa dostala.“

„Ty...“ prehovorila Tayka. Jej mačacie oči už nežiarili. Nemala v sebe ani štipku magickej energie. Nedokázala vzdorovať. „Ty odporný démon.“

„Pohltním tvoju silu,“ pokračovala. „A pomstím svoje stromy.“

Tayka sa uškrnula. „Tvoje stromy? Zakliala si ich.“ Nemohla síce hýbať telom, ale dokázala aspoň rozprávať.

„Stačilo.“ Pani lesa k nej pristúpila a lačne si oblízala pery. „Si moja.“ Dotkla sa jej hlavy.

Tayka spadla na kolená. Začala chrčať. Stratila aj svoju myseľ. Ponárala sa hlbšie a hlbšie do temnoty. Cítila, ako z nej uniká život.

„Tfuj,“ odplul si Roban. V ušiach mu pískalo a mal problém zaostriť zrak. Ležal na zemi celý špinavý od prachu. Po tvári mu stekala krv. S námahou vstal. Našťastie mal palcát stále pri sebe. Chytil ho do roztrasenej ruky a rozhliadol sa.

Z tábora neostalo nič. Prach sa stále neusadil. Všade sa povalovali rozhádzané laty z dreveníc a vozíkov. Všetci boli mŕtvi. Niekde za ním sa ozývalo praskanie živých stromov.

„Počkať,“ zašomral si popod nos a zaostril. Cez poletujúci prach uvidel akúsi postavu.

Bola to Pani lesa. Držala za hlavu bezvládnú čarodejnicu, ktorá kľáčala na kolenách a metala sa ako ryba na suchu.

Roban pevne zovrel palcát a potichučky sa približoval. Krôčik po krôčiku. Zdalo sa, že Pani lesa je zaneprázdnená.

„Hej,“ oslovil ju Roban. „Hej ty suka zelená.“

Pani lesa sa otočila, len aby videla ako sa jej na tvár rúti hlavica palcátu. Jej sánka praskla ako keď pes pochrúme kuracie kosti. Spadla na zem, no stále bola živá. S hrôzou v očiach sa pozerala na vojnového odpadlíka. Snažila sa niečo povedať, no mala rozdrvené ústa a dusila sa vlastnou krvou. „Ty...“ zachrčala. „Doplatíš... Veď počkaj ty...“

„Čo hovoríš?“ spýtal sa jej Roban a uškrnul sa. „Jebala ťa divá sviňa.“ Zdvihol palcát nad hlavu a celou silou jej treskol po hlave. Pani lesa ostala ležať bez života na zemi. Z jej tela začali vylietavať záhadné svetielka. Prekliate stromy sa konečne prestali hýbať a malé svetielka sa strácali v ich korunách.

Roban priskočil k čarodejnici. Stále dýchala. „Tayka,“ oslovil ju a opatrne ňou zamykal. „Tayka, si v poriadku?“

Nič nepovedala, len otvorila mačacie oči. Zažiarili slabým svetielkom...